

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Marie Kocourkové a soudců Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Pavla Kumprechta ve věci žalobkyně obchodní společnosti **ANIDOR, s. r. o.**, se sídlem v Bystrém, Sulkovská 80, zast. JUDr. Ervínem Perthenem, advokátem v se sídlem v Hradci Králové, Velké náměstí 135/19, proti žalovanému **Finančnímu ředitelství v Hradci Králové**, se sídlem v Hradci Králové 2, Horova 17, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 4. 2011, čj. 2493/11-1300-603479, **t a k t o :**

- I. **Rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 4. 2011, čj. 2493/11-1300-603479, se z r u š u j e a věc se mu v r a c í k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je p o v i n e n zaplatit žalobkyni náklady řízení v částce 2.000,- Kč do osmi dnů od právní moci tohoto rozsudku.**
- III. **Ustanovenému zástupci JUDr. Ervínu Perthenovi, advokátovi se sídlem v Hradci Králové, Velké náměstí 135/19, s e p ř i z n á v á odměna za zastupování žalobkyně a náhrada hotových výdajů celkem ve výši 8.640,- Kč, která mu bude zaplacená z účtu Krajského soudu v Hradci Králové do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobkyně do rozhodnutí Finančního úřadu ve Svitavách ze dne 28. 5. 2007, čj. 18599/07/263912/4178 a čj. 18938/07/263912/4178, kterými jí byla vyměřena daň z přidané hodnoty za zdaňovací období srpen 2005 ve výši 474.983,- Kč a září 2005 ve výši 64.477,- Kč.

V jeho odůvodnění uvedl, že správce daně kontrolou zjistil, že žalobkyně v zákonem stanoveném termínu nepodala přiznání k dani z přidané hodnoty za měsíce srpen a září 2005, proto ji dne 9. 11. 2005 vyzval ve smyslu ustanovení § 40 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZSDP“), k podání uvedených přiznání, a to do 15 dnů ode dne doručení. Výzvy byly žalobkyni doručeny dne 29. 11. 2005 a ve stanovené lhůtě, tj. do 14. 12. 2005, žalobkyně na výzvy nereagovala. Správce daně současně zjistil v souvislosti s daňovým řízením ve věci daně z přidané hodnoty za červen a červenec 2005, že žalobkyně v srpnu a září 2005 uskutečňovala zdanitelná plnění, na která vystavovala daňové doklady. Ty předložila v souvislosti s uvedeným daňovým řízením.

Žalovaný s poukazem na ustanovení § 108 odst. 1 písm. a) a § 21 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o DPH“), uvedl, že plátce daně uvádí v daňovém přiznání daň za zdaňovací období, ve kterém mu vznikla povinnost daň přiznat. Nepodá-li však daňový subjekt přiznání, a to ani po výzvě, je správce daně dle ustanovení § 44 odst. 1 ZSDP oprávněn buď předpokládat, že daňový subjekt vykázal v přiznání daň ve výši nula, nebo stanovit daň podle pomůcek. Vzhledem k tomu, že správce daně shledal, že žalobkyně vystavila daňové doklady za zdanitelná plnění uskutečněná ve zdaňovacích obdobích srpen a září 2005, dospěl k závěru, že žalobkyni daňová povinnost svědčí a stanovil ji podle pomůcek. Dne 28. 5. 2007 proto vydal platební výměry, jimiž žalobkyni za předmětná zdaňovací období daňovou povinnost vyměřil. Proti platebním výměrům podala žalobkyně odvolání a následně předložila správci daně přiznání k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období srpen a září 2005 současně s daňovou evidencí za tato období a daňovými doklady.

Svým předchozím rozhodnutím ze dne 25. dubna 2008, čj. 3675/08/-1300-603479, žalovaný odvolání žalobkyně zamítl s tím, že pokud správce daně postupuje dle ustanovení § 44 odst. 1 daňového řádu tak, že základ daně a daň vyměří podle pomůcek, tj. daňový subjekt nepodal daňové přiznání ani na výzvu správce daně, je stanovení dokazováním pojmově vyloučeno a daňový subjekt se tak vlastní vinou zbavuje možnosti prokázat základ daně a daň. Tento svůj závěr opřel o rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 1 Afs 62/2004-68. Závěrem uvedl, že žalobkyni byl sdělen postup správce daně při stanovení daňové povinnosti při jednání dne 12. 4. 2007 a bylo jí umožněno se ke způsobu stanovení daně vyjádřit. Žádné z jednání před vydáním platebního výměru však žalobkyně nevyužila ke konkrétnímu vyjádření se k postupu správce daně.

Dále žalovaný podrobně popsal průběh a závěry soudního řízení zahájeného na základě žaloby proti tomuto jeho předchozímu rozhodnutí o odvolání. To proběhlo nejprve před zdejším krajským soudem, který zrušil jeho rozhodnutí, a následně i

před Nejvyšším správním soudem, který zamítl kasační stížnost proti rozsudku krajského soudu.

Žalovaný poté, co mu byla věc vrácena k dalšímu řízení, daňové řízení doplnil ve směru vytknutého nedostatku spočívajícího zejména v nesplnění zákonné povinnosti, aby daňové spisy obsahovaly správní úvahu či záznam toho, že se správce daně při stanovení daně pomůckami zabýval i okolnostmi, z nichž pro daňový subjekt plynou výhody ve smyslu § 46 ZSDP. Proto se dne 30. 11. 2010 uskutečnilo jednání (viz protokol o ústním jednání čj. 78322/10/263912604178), při kterém správce daně zrekapituloval jím učiněná zjištění v průběhu daňového řízení a zároveň žalobkyni ve smyslu ustanovení § 46 ZSDP vyzval, zda jí jsou známy a chce uplatnit výhody svědčící v její prospěch. V průběhu jednání žalobkyně předložila rozhodnutí ve věci vylučovací žaloby vedené pod sp. zn. 42 Cm 99/2005 ze dne 24. 11. 2010 a uvedla, že z tohoto rozhodnutí je stoprocentně jisté, že náklady, které uplatnila za zdaňovací období srpen a září 2005, uplatnila oprávněně. K tomu uvedla, že v daném řízení ani správce konkursní podstaty nezpochybňoval, že by uvedené vylučované položky nebyly pořízeny, koupeny či vyrobeny žalobkyní. Pouze se domníval, že odstoupením od smlouvy se společností DARREN přirostl ke společnosti VITKA Brněnec i majetek žalobkyně, s čímž se soud neztotožnil. Má zato, že i v případě, že by se soud ztotožnil s názorem správce konkursní podstaty VITKA Brněnec, i tak by však byl její nárok na odpočet DPH oprávněný, protože by měla i tak pohledávku vůči úpadci VITKA Brněnec a „i v tomto případě by náklady uplatněné v rámci DPH sloužily k ekonomické činnosti, když výsledkem ekonomické činnosti by bylo bezdůvodné obohacení ve výši tak, jak vyplývá z výše uvedeného rozsudku, a to částku přesahující 25 mil. Kč“. K tomuto tvrzení žalobkyně následně dne 1. 12. 2010 zaslala správci daně aktuální řádná daňová přiznání k DPH a daňovou evidenci za zdaňovací období srpen a září 2005 tak, jak dle jejího názoru vyplynula z různých řízení (ze soudních řízení včetně vylučovací žaloby vedené pod sp. zn. 42 Cm 99/2005, vyšetřování Policií ČR).

Žalovaný k uvedenému konstatoval, že v daném případě rozhodnutí o vylučovací žalobě jen potvrzuje, že žalobkyně uskutečňovala ekonomickou činnost (vyráběla), nikoli uplatnění nároku na odpočet daně. I na základě uvedených skutečností, tj. provádění ekonomické činnosti, uskutečňování zdanitelných plnění, vystavování daňových dokladů, nadále setrval na závěru, že daňová povinnost, tak jak ji dle pomůcek stanovil správce daně, byla stanovena v souladu se zákonem. Zopakoval, že žalobkyně v řádném ani dodatečném daňovém přiznání za předmětná zdaňovací období žádný nárok na odpočet daně neuplatnila, protože tato daňová přiznání nepodala ani na výzvu správce daně a tudíž nemůže ani tvrdit, že náklady (má-li na mysli nárok na odpočet), které uplatnila za zdaňovací období srpen a září 2005, uplatnila oprávněně. Odpočet daně je nenárokovou veličinou a je zcela na plátcích, kdy ve tříleté lhůtě bude nárok na odpočet čerpat a kdy tento nárok uplatní prostřednictvím daňového přiznání v souladu s ustanovením § 72 odst. 3 zákona o DPH.

K ustanovení § 46 odst. 3 ZSDP žalovaný uvedl, že při doplnění odvolacího řízení umožnil správce daně žalobkyni uplatnit veškeré výhody, které by bylo možno

uplatnit v její prospěch. Zohlednil i skutečnost, za jakých podmínek žalobkyně v předmětných obdobích podnikala, v jakém oboru podnikala a v jaké lokalitě měla umístěnu provozovnu. Správce daně všechny tyto skutečnosti zohlednil tím, že jako pomůcku zvolil daňové doklady žalobkyně, které v maximální možné míře odrážejí obor činnosti, rozsah činnosti, organizaci prodeje a všech dalších okolností její ekonomické činnosti a současně ji s uvedenými skutečnostmi seznámil a dal jí tak možnost se k nim vyjádřit a jakékoliv výhody uplatnit. Žalovaný proto dospěl k závěru, že žádné další výhody ve smyslu ustanovení § 46 odst. 3 ZSDP, které by bylo možno uplatnit ve prospěch žalobkyně, nebyly shledány. Správce daně ani žalovaný přitom nepovažovali za výhodu ve smyslu zmíněného ustanovení uplatnění odpočtu daně.

Včas podanou žalobou se žalobkyně domáhala přezkoumání zákonnosti shora uvedeného rozhodnutí, navrhla jeho zrušení a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. S rozhodnutím nesouhlasí a považuje jej za nesprávné, neboť při vyměření daně mělo být dle jejího názoru přihlédnuto minimálně k nákladům (přijatým plněním s nárokem na odpočet DPH), bez nichž výrobní činnost provozovat nelze. Proto měl být zohledněn také nárok na odpočet daně.

Za nepravdivé označila tvrzení žalovaného, že za měsíce červen a červenec 2005 byla uznána poměrná část nároku na odpočet daně. Za měsíc červen 2005 vyhověl žalobkyni v plném rozsahu a přiznal nadměrný odpočet ve výši 178.974,- Kč a za měsíc červenec 2005 rovněž vyhověl v plném rozsahu a rozhodl o vlastní daňové povinnosti ve výši 149.409,- Kč. Dle žalobkyně „matematické pomůcky porovnáním dvou stejných časových období (červen 2005 až červenec 2005 versus žalované období srpen 2005 až září 2005) by tak musely vyjít za srpen až září 2005 jako nadměrný odpočet“.

Žalobkyně uvedla, že pro obě zdaňovací období je společné, že veškeré uplatněné náklady sloužily k její ekonomické činnosti, což nezpochybňuje ani žalovaný (viz strana 16 napadeného rozhodnutí). Výsledkem této činnosti je dle žalobkyně „to, co již žalobce nemůže v částce přes 23 mil. Kč ani vyloučit (rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové čj. 42 Cm 99/2005-726 ze dne 24. 11. 2010), když žalovaná umožnila bez jakékoliv odezvy zaúčtovat majetek žalobce do účetnictví úpadce Vitka Brněnec přes účet 325 a ten ho pak bez problémů rozprodával“. Skutečnost, že Dr. Ing. H., MBA, nebyl oprávněn násilím obsadit podnik Vitka Brněnec, vyplývá např. z rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 10. 11. 2010, sp. zn. 29 Cdo 1599/2008. Za absurdní žalobkyně označila, že v den rozhodnutí žalovaného, kdy byla známa veškerá její přijatá a uskutečněná plnění, byla pro matematické pomůcky užita pouze uskutečněná plnění a ne přijatá plnění. Jedině tak je však možné zajistit, aby se pomůcky nemíjeli s realitou. Dle žalobkyně není pravdou, že by mohla nárok na odpočet uplatnit dvakrát. Žalovaný ví ze všech jejích podání, že se tak nestalo a stát nemůže.

Žalobkyně připomněla, že s ní byla správcem daně vedena řízení týkající se daní za rok 2005, mimo jiné i DPH za měsíce červen a červenec 2005. V průběhu daňového řízení předložila správci daně veškeré doklady, které měla k dispozici, tedy

jak vydané daňové doklady, tak i přijaté daňové doklady k přijatým zdanitelným plněním, jak vyplývá mimo jiné i z původních rozhodnutí správce daně ohledně DPH za měsíce červen a červenec 2005, ve kterých je výslovně uvedeno, že dne 12. 1. 2006 byly správci daně předloženy přijaté daňové doklady označené R1 – R100. V průběhu daňového řízení tak dle žalobkyně vyšlo najevo, že v měsících srpen a září 2005 nejen uskutečňovala zdanitelná plnění, ale i to, že přijala zdanitelná plnění, na základě nichž jí vzniklo právo na odpočet DPH.

Dle žalobkyně mělo být k přijatým plněním s nárokem na odpočet DPH přihlédnuto, neboť tato plnění byla správcem daně zjištěna a jejich zohlednění žalobkyní požadováno. K tomu uvedla, že z judikatury soudů vyplývá, že k výhodám je správce daně povinen přihlížet tam, kde nějaké výhody zjištěny byly, a to buď na základě samotného tvrzení daňového subjektu nebo jestliže vyplynuly v rámci daňové kontroly. V tomto případě správce daně daňové výhody zjistil, neboť nárok na odpočet vyplýval z přijatých daňových dokladů za měsíce srpen a září 2005, které byly správci daně doloženy. Ten však vybral jen doklady na uskutečněná zdanitelná plnění, ale k přijatým plněním, z nichž vyplýval nárok na odpočet, nepřihlédl. Bez přijatých zdanitelných plnění by ani nebylo možné výrobní činnost provozovat a nedošlo by tudíž ani k uskutečnění zdanitelných plnění.

Žalobkyně má zato, že výsledná daň byla postupem daňových orgánů podstatně zkreslena a neodpovídá realitě, když za období červen a červenec 2005 v souhrnu je odpočet ve výši 29.565,- Kč, a za srpen a září 2005 by byla daňová povinnost 539.370,- Kč. Rozdíl v těchto dvou obdobích je tak přes 1900%. Dodala, že veškerá přijatá plnění použila k ekonomické činnosti provozované v areálu v Brněnci č. 17, tj. k textilní výrobě, kterou v tomto areálu provozovala v období od 1. 6. do 12. 9. 2005. Jednalo se o bývalý areál úpadce VITKA Brněnec, a. s. Dne 1. 6. 2005 byl však podnik úpadce prodán smlouvou o prodeji podniku společnosti Darren, s. r. o., a výrobu v době od 1. 6. do 12. 9. 2005 provozovala žalobkyně. Dne 13. 9. 2005 management VITKY Brněnec, a. s., patrně na pokyn správce konkurzní podstaty zabránil přístupu žalobkyně k veškerému jejímu majetku, který se nacházel k tomuto dni v areálu, a bez jakéhokoliv právního důvodu byl vydán správci konkurzní podstaty úpadce VITKA Brněnec, a. s., k zařazení do konkurzní podstaty. Zabaveny byly také veškeré doklady a účetnictví žalobkyně. Správce konkurzní podstaty společnosti VITKA Brněnec i zaměstnanci této společnosti žalobkyni zabránili v přístupu do areálu. Žalobkyně se následně domáhala vyloučení svého majetku z konkurzní podstaty u konkurzního soudu, který však ničeho neučinil, dále i vylučovacími žalobami. Rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 24. 11. 2010, čj. 42 Cm 99/2005-726, byl ve prospěch žalobkyně vyloučen zbylý majetek, který se ještě nacházel v konkurzní podstatě, když většina tohoto majetku byla před tím rozprodána. I z tohoto rozsudku je dle žalobkyně zřejmé, že přijatá zdanitelná plnění sloužila k jí provozované ekonomické činnosti.

Žalobkyně podrobně rozvedla i úvahy ohledně smlouvy uzavřené správcem konkurzní podstaty VITKA Brněnec, a. s., se společností Darren, s. r. o., a zejména závěry vyplývající z rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 10. 11. 2010, sp. zn. 29 Cdo 1599/2008, v němž se mimo jiné řešila právě situace ohledně prodeje podniku

z konkursní podstaty. Ve svém vyjádření ze dne 2. 6. 2012 pak žalobkyně navrhla výsledky pracovníků Finančního ředitelství v Hradci Králové, a to JUDr. E. H., ředitelky, a Ing. E. V., vedoucí odboru daní a dotací, a dále Dr. Ing. V. H., MBA, bývalého správce konkursní podstaty Vitka Brněnec.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhl zamítnutí žaloby.

Při jednání před soudem setrvaly obě strany sporu na svých stanoviscích a procesních návrzích.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), a dospěl k následujícím zjištěním a právním závěrům, přičemž žalobu shledal důvodnou.

Ze správního spisu vyplynulo, že žalobkyně nepodala v zákonem stanoveném termínu přiznání k dani z přidané hodnoty za měsíce srpen a září 2005. Správce daně ji proto výzvami ze dne 9. 11. 2005 vyzval k podání těchto přiznání, a to do 15 dnů ode dne doručení. Výzvy byly žalobkyni doručeny dne 29. 11. 2005, avšak ani v této náhradně stanovené lhůtě daňová přiznání nepodala, ani jinak nereagovala. Proto správce daně žalobkyni za zmíněná zdaňovací období daň z přidané hodnoty vyměřil platebními výměry ze dne 28. 5. 2007, čj. 18599/07/263912/4178 a čj. 18938/07/263912/4178. Odvolání proti platebním výměrům pak zamítl žalovaný svým předchozím rozhodnutím ze dne 25. dubna 2008, čj. 3675/08/-1300-603479. To bylo následně zrušeno na základě podané žaloby proti tomuto jeho rozhodnutí zdejším krajským soudem rozsudkem ze dne 22. 10. 2009, čj. 31 Ca 125/2008-53. Kasační stížnost proti tomuto rozsudku pak byla zamítnuta Nejvyšším správním soudem rozsudkem ze dne 20. 10. 2010, čj. 8 Afs 9/2010-99. Žalovaný poté, co mu byla věc vrácena k dalšímu řízení, daňové řízení doplnil ve směru soudem vytknutého nedostatku při stanovení daně podle pomůcek ohledně úvah o okolnostech, z nichž by mohly pro daňový subjekt plynout případné výhody. Proto správce daně předvolal žalobkyni k jednání na den 30. 11. 2010, při kterém zrekapituloval jím učiněná zjištění v průběhu daňového řízení a své závěry týkající se vyměření daně a zároveň žalobkyni ve smyslu ustanovení § 46 ZSDP vyzval, zda jí jsou známy a chce uplatnit výhody svědčící v její prospěch. V průběhu jednání žalobkyně předložila rozhodnutí ve věci vylučovací žaloby vedené pod sp. zn. 42 Cm 99/2005 ze dne 24. 11. 2010 a uvedla, že z tohoto rozhodnutí je jisté, že náklady, které uplatnila za zdaňovací období srpen a září 2005, uplatnila oprávněně. Dne 1. 12. 2010 pak zaslala správci daně i řádná daňová přiznání k DPH nazvané jako „aktuální“ a daňovou evidenci za zdaňovací období srpen a září 2005.

Jak již konstatoval v této věci Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 20. října 2010, čj. 8 Afs 9/2010-99, správce daně byl oprávněn a povinen stanovit daň u žalobkyně prostřednictvím pomůcek, neboť za situace, kdy daňový subjekt nepodá daňové přiznání ani na výzvu, dává zákon správci daně oprávnění vyměřit ve smyslu ustanovení § 44 odst. 1 daňového řádu základ daně a daň podle pomůcek.

Stanovení daně dokazováním je za této situace pojmově vyloučeno a daňový subjekt se tak vlastní vinou zbavil možnosti prokázat základ daně a daň (k tomu srov. i např. rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 1 Afs 62/2004-68).

Spor se tak dále koncentroval pouze do otázky, zda správce daně měl při stanovení daňové povinnosti žalobkyně za předmětná zdaňovací období přihlídnout k přijatým zdanitelným plněním s nárokem na odpočet daně, jak požadovala žalobkyně, či zda odpočet daně nelze zohlednit, jak argumentoval žalovaný, a to proto, že žalobkyně nepodala řádné ani dodatečné daňové přiznání, přičemž jde o nenárokovou veličinu, kdy je zcela na plátcích, kdy v tříleté lhůtě bude nárok na odpočet daně čerpat, tj. kdy nárok uplatní prostřednictvím daňového přiznání.

Krajský soud při zodpovězení této otázky vycházel zejména z recentní judikatury Ústavního soudu i Nejvyššího správního soudu, ze které plyne, že pomůcky jakožto nástroj ke kvalifikovanému odhadu daňové povinnosti daňového subjektu musí mít racionální povahu a musí v maximální reálně dostupné míře usilovat o přesnost jimi určených skutečností. Pomůcky nejsou prostředek kontumace daňového řízení či nástroj k trestání daňového subjektu, nýbrž ve své podstatě podklad pro kvalifikovaný odhad relevantních skutečností na základě správci daně známých informací. Určení relevantních skutečností podle pomůcek bude zpravidla méně přesné než jejich zjištění dokazováním, nicméně i tak se nesmí mýjet s realitou, naopak, musí mít ambici se realitě co možná nejvíce přiblížit (k tomu srov. např. rozsudek čj. 2 Afs 207/2005-55, www.nssoud.cz).

Dle názoru krajského soudu ve světle těchto stanovisek a dále i názorů vyplývajících z předchozího rozsudku Nejvyššího správního soudu v této věci čj. 8 Afs 9/2010-99 nelze dospět k závěru, že v posuzovaném případě pouze vydané daňové doklady k uskutečněným zdanitelným plněním byly dostatečné pro kvalifikovaný a spolehlivý odhad daňové povinnosti žalobkyně tak, aby výše daně byla co nejvíce pravděpodobná. Jak vyplývá ze správního spisu, správci daně bylo známo a žalobkyně to opakovaně uváděla, že v předmětných zdaňovacích obdobích nejen uskutečňovala zdanitelná plnění, ale i přijala zdanitelná plnění, a že nárok na odpočet daně nemohla uplatnit, neboť po zamezení vstupu správcem konkurzní podstaty Vitka Brněnec do areálu, ve kterém podnikala, neměla přístup ke svému účetnictví a tak ani k potřebným dokladům k řádnému uplatnění nároku. Z protokolu o jednání ze dne 28. června 2007, čj. 47253/07/263912/4178, pak vyplývá, že žalobkyně při tomto jednání uskutečněného během odvolacího řízení správci daně předložila kromě sestavy uskutečněných a přijatých zdanitelných plnění za zdaňovací období srpen a září 2005 nazvané „Podklady k dani z přidané hodnoty“ a daňových přiznání za tato zdaňovací období, ve kterých vyčíslila uplatněný nárok na odpočet daně (k tomu krajský soud poznamenává, že vzhledem k probíhající fázi daňového řízení však nemohlo jít o platně podané řádné daňové přiznání; platně podané řádné daňové přiznání nebylo ani to, které žalobkyně podala dne 1. 12. 2010 jako „aktuální“ při doplňování odvolacího řízení), dle záznamu v protokole předkládala i určité doklady o přijatých zdanitelných plněních „v originálech“, na což správce daně reagoval konstatováním, že předloženými doklady nemá žalobkyně vzhledem k vyměření daně podle pomůcek co prokazovat. Žalobkyně při jednání soudu

upozornila, že již i v protokole o jednání ze dne 12. 1. 2006 v souvislosti s daňovým řízením vedeným ohledně daně z přidané hodnoty za zdaňovací období červen a červenec 2005 je zaznamenáno, že správci daně předložila přijaté daňové doklady označené jako R1 až R100 za období červen až září 2005. Tento protokol není součástí nyní předloženého správního spisu ke zdaňovacímu období srpen a září 2005, žalobkyně proto sama ve svých přílohách předložila soudu předchozí rozhodnutí, ve kterých správce daně sám tuto skutečnost zmiňuje (např. rozhodnutí ze dne 3. dubna 2007, čj. 18639/07/263912/4178). Soudu předložila i fotokopie těchto dokladů, a to označené R1 až R153. Žalovaný při jednání soudu namítl, že ze spisu vyplývá, že správci daně byly předloženy pouze doklady R1 až R100, nyní že tedy žalobkyně předkládá více faktur než původně správci daně. Z předložených fotokopií dokladů krajský soud zjistil, že i v číselné řadě končící označením R100 jsou některé doklady týkající se srpna 2005. Není však podstatné, zda měl správce daně k dispozici konkrétní doklady od R1 až R100 nebo i jiné, neboť skutečně nemohlo jít ohledně každého konkrétního přijatého daňového dokladu o dokazování, když daňová povinnost byla stanovována podle pomůcek, ale mělo i s nimi být pracováno jako s dalšími pomůckami při stanovení daňové povinnosti žalobkyně. Správce daně však při výpočtu nepoužil žádnou (ani poměrnou) částku, která by se mohla k odpočtu daně na vstupu vztahovat.

V této souvislosti je současně nutno připomenout, že soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a lze konstatovat, že žalovanému bylo ke dni jeho rozhodnutí o odvolání (v dubnu 2011) známo, že žalobkyně nárok na odpočet daně ze zdanitelných plnění přijatých ve zdaňovacím období srpen a září 2005 v jiném zdaňovacím období v následujících třech letech neuplatnila, tudíž již nemohlo dojít k situaci, která dle jeho názoru mohla nastat, a to, že by byla stejná daň na vstupu zohledněna dvakrát. Dle názoru krajského soudu v daném případě pro názor o nepřihlédnutí k dani na vstupu při použití pomůcek neobstojí ani argumentace, že správce daně zná vůli plátce uplatnit odpočet pouze tehdy, když nárok jednoznačným a zákonným způsobem uplatní, tj. v daňovém přiznání nebo při kontrole. Žalobkyně sice v řádném ani dodatečném daňovém přiznání žádný nárok na odpočet daně platně neuplatnila, ale její vůle z jejích podání vyplynula zcela zřetelně, byť ne při kontrole, protože ta neprobíhala.

Krajský soud proto uzavírá, že v případě žalobkyně existovaly položky v podobě daně na vstupu, které bylo nutno zohlednit při výběru pomůcek pro kvalifikovaný a spolehlivý odhad její daňové povinnosti, neboť i podle pomůcek musí být daň stanovena dostatečně spolehlivě, a žalovaný se jimi proto zabývat měl.

Krajský soud má dále zato, že u zmíněných položek (dani na vstupu) šlo o podmínky výběru pomůcek ve smyslu ustanovení § 31 odst. 6 ZSDP (nyní § 98 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů /dále jen „daňový řád“/), kdy se tato okolnost může sice jevit i jako určitá výhoda pro daňový subjekt v obecné poloze, nejde však výhodu, jak má na mysli ustanovení § 46 odst. 3 ZSDP (nyní § 98 odst. 2 daňového řádu). Zmíněné ustanovení je totiž koncipováno tak, že přichází v úvahu tam, kde daň je stanovena podle pomůcek, tj. po jejich obstarání

(výběru) a užití, a teprve poté je její konečná výše určena s přihlédnutím ke zjištěným výhodám. A k výhodám je pak nutno přihlížet tam, kde nějaké zjištěny byly, ať už na základě tvrzení daňového subjektu nebo při zjištění v souvislosti s vedeným daňovým řízením. Žalobkyně i žalovaný tedy dle názoru krajského soudu v daném případě směřují otázku správného stanovení (výběru) pomůcek s povinností přihlédnout i ke zjištěným okolnostem, z nichž vyplývají výhody pro daňový subjekt ve smyslu ustanovení § 46 odst. 3 ZSDP (nyní § 98 odst. 2 daňového řádu). Z pohledu zmíněného ustanovení lze totiž pak již konstatovat, že v daném případě žádné takové výhody zjištěny nebyly, když daň na vstupu, ohledně které byly vznášeny námitky, takovou výhodu nejsou.

Dlužno dodat, že krajský soud neshledal důvod pro výslech žalobkyní navržených svědků. Pokud šlo o pracovnice žalovaného (ředitelky a vedoucí odboru daní), obě měly být vyslechnuty k otázce zaúčtování majetku žalobkyně do účetnictví úpadce Vitka Brněnec v září 2005, k jeho rozprodeji bez souhlasu soudu, k tolerování protiprávního jednání finančního ředitelství, k odmítnutí zajištění navrhovaných důkazů a k aplikaci rozhodnutí Nejvyššího správního soudu do napadeného rozhodnutí. Dr. Ing. H., MBA, byl navržen k výpovědi o okolnostech násilného obsazení areálu Vitka Brněnec dne 13. 5. 2005 a k tomu, proč vzal žalobkyni veškerou účetní dokumentaci a vrátil pouze její část.

V první řadě je nutno konstatovat, že v dané věci byl spor veden zejména o výklad právní otázky, a to vztahu pomůcek a daně na vstupu, k níž výslech svědků provádět nelze. Pokud šlo o skutkové okolnosti, nelze důvodně předpokládat, že ředitelka a vedoucí odboru daní žalovaného mají podrobnou znalost účetnictví žalobkyně a účetnictví úpadce Vitka Brněnec, nehledě na to, že žalobkyně dokládala mimo jiné rozhodnutím Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 24. listopadu 2010, čj. 42 Cm 99/2005-726, že k zaúčtování jejího majetku do účetnictví úpadce Vitka Brněnec a následnému rozprodeji došlo neoprávněně. Zda žalovaný odmítl navržené důkazy, příp. neaplikoval nějaké rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, ač by měl, je otázkou posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí, které však nijak nezávisí na výpovědi jakéhokoliv pracovníka žalovaného, tedy ani pracovníků řídících. Soud pak považuje za zcela bezpředmětné, aby obě řídící pracovnice žalovaného vypovídaly k „tolerování protiprávního jednání žalovaného“. Jestliže měla žalobkyně na mysli protiprávnost postupu, jehož důsledkem byla nezákonnost napadeného rozhodnutí, tak to je právě předmětem soudního přezkumu a názory v něm prezentované (ať správné či nesprávné) jsou bezpochyby stanoviskem žalovaného jako celku, tj. nelze předpokládat, že jeho řídící pracovnice budou prezentovat názory odlišné. Pokud snad žalobkyně dovozuje protiprávnost jednání žalovaného z toho, že stav nastalý v jejím případě lze nazvat organizovaným zločinem, jak naznačila v úvodu žaloby, pak se s takovými svými podezřeními musí obrátit na orgány činné v trestním řízení, nikoliv navrhovat výslechy svědků v řízení tomto. Výslech Dr. Ing. H., MBA, by byl v tomto řízení rovněž nadbytečný. Otázka obsazení areálu Vitka Brněnec správcem konkurzní postaty je otázkou řešenou konkurzním soudem (např. ve shora zmíněném rozsudku čj. 42 Cm 99/2005-726), a rovněž odpověď na otázku, proč nevrátil žalobkyni celou její účetní dokumentaci, nejsou pro výsledek tohoto řízení významné.

Vzhledem ke shora uvedenému krajský soud zrušil napadené rozhodnutí pro vady řízení a nezákonnost a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení, v němž bude žalovaný vázán shora vysloveným právním názorem (§ 78 odst. 1, 4 a 5 s. ř. s.).

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobkyně byla ve věci úspěšná, krajský soud jí proto přiznal náhradu nákladů řízení spočívajících v náhradě zaplaceného soudního poplatku ve výši 2.000,- Kč. Ustanovenému zástupci žalobkyně krajský soud přiznal náhradu nákladů právní služby poskytnuté advokátem za 3 úkony po 2.100,-Kč včetně paušální náhrady hotových výdajů po 300,- Kč (§ 9 odst. 3 písm. f/ a § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb.). Navýšení odměny zástupce žalobkyně jako plátce DPH činí 1.368,- Kč (§ 14a advokátního tarifu). Celková částka ve výši 8.640,- Kč mu bude zaplacena z účtu Krajského soudu v Hradci Králové do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í :

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 26. června 2012

Mgr. Marie Kocourková, v. r.
předsedkyně senátu